

Školitelský posudek k bakalářské práci Anny Holubové

Jez, dokud můžeš!

Utváření těl, jídla a zdraví v komunitě feederismu

(FHS UK, 2024)

Bakalářská práce Anny Holubové se zaměřuje na problematiku medicínské antropologie, konkrétně analyzuje, jak osoby, které se identifikují s feedersimem, vnímají a praktikují lidské tělo, jídlo a zdraví. V práci jí jde především o perspektivu „feederů“, tedy osob, pro které je důležité aktivně se spolupodílet na stravování a trávení druhých z důvodů touhy sexuální či estetické, touhy po péči či touhy po nabourávání dominantních představ o těle. Její zjištění, že v případě feederismu se jedná o mnohem komplexnější fenomén než jen psychopatologii či násilí na ženách, je přesvědčivé, stejně jako je přesvědčivý její vhled do každodenních praktik a fantazií osmi mužů feederů, které jdou napříč it offline a online světy a kontinenty globálního Severu.

Nicméně, pokud obsah bakalářské práce vystihuje název „Jez, dokud můžeš!“, pak její vznik a podobu lze shrnout „Piš, dokud můžeš!“ Obhajovaná práce působí dojmem prvního draftu, kterému chybí celková koherence a který postrádá náležitosti odborného textu, protože na ně nezbyl čas. Práce tak nevyužívá svůj potenciál, neboť konceptuální rámování i vlastní analýza zaostávají za (nutno podotknout povedenou) empirií.

Práce je víceméně standardně členěna na úvod, teoretickou a metodologickou kapitolu, následované empiricko-analytickou částí a závěrem. Každá z kapitol přináší zajímavé postřehy a myšlenky. Na úvodu lze ocenit formulaci výzkumného problému, který je na jedné straně rámován tím, že feederismus není doposud příliš antropologicky studován, a současně to, jak je veřejně diskutován, spíše poukazuje na stereotypy a normativy, které v něm „většinová“ společnost chce vidět. Teoretická část je poměrně dietní, i tak ale jde o zdařilé medailonky konceptů jako je medikalizace, disciplinace, techniky těla, embodiment, které měly sloužit jako teoretické opory výzkumného projektu i analýzy. O to větší škoda je, že tyto koncepty příliš nefigurují v analýze, tedy nejsou v těsnějším dialogu s etnografickými daty. Problematicky se jeví pasáž věnovaná medicínské antropologii, a to nikoliv kvůli esejistickému stylu, ale kvůli tomu, že není téměř vůbec ozdrojovaná.

Metodologická část práce je velice pěkně zpracovaná, autorka v ní poskytuje přehledné vysvětlení designu výzkumu, jeho průběh a související praktické a etické okolnosti. Toto reflexivní nahlédnutí do výzkumnické kuchyně představuje zdařilou část práce a ukazuje na autorčinu etnografickou imaginaci potřebnou ke zvládnutí složitého terénu, kterým feederismus je.

Z empiricko-analytická části, která mapuje virtuální i prožívané praktiky spojené s „vykrmováním“ si lze odnést závěr, že pro feederismus je charakteristická fluidita užívaných kategorií, rolí a sentimentů. A je pro něj charakteristická všudypřítomnost tuku (v jídle, tělech, výživových tabulkách, webových vláknech, fantaziích) jako vícečetné skutečnosti, která je neredukovatelná na estetický prohřešek nebo zdravotní riziko.

Přes zjevné nedostatky a s povzdechem, že mohla být vynikající, doporučuji bakalářskou práci Anny Holubové k obhajobě s návrhem hodnocení dobře (3).

Doplňující otázky k obhajobě:

- 1) V práci se mluví o feederismu a osobách jako o „komunitě“. Z jakého teoretického rámce autorka čerpá a co tento koncept umožňuje v jejím rozumnění feederismu navíc, než kdyby s ním nepracovala?
- 2) Jak by autorka vysvětlila své zjištění, že většina feederů jsou muži a většina feedes jsou ženy?

V Praze 16. 9. 2024

Jaroslav Klepal